ECLI:LV:RIRT:2020:0320.C33317918.7.S

Lieta Nr.C33317918
Lietvedības Nr. C-0184-20/17

S P R I E D U M S

Latvijas Republikas vārdā

Sigulda 2020.gada 20.martā

Rīgas rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese M.Dreimane
ar tiesas sēdes sekretāri M.Mileri
piedaloties prasītāja pilnvarotajam pārstāvim /pers. A/,
atbildētājas pilnvarotajam pārstāvim zvērinātam advokātam A.Zaviļeiskim,
atklātā tiesas sēdē 2020.gada 24.februārī izskatīja civillietu /pers. B/ prasībā pret /pers. C/ par parāda piedziņu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

[1.] *2017.gada 5.decembrī* tiesā saņemts /pers. B/ (turpmāk – prasītājs) prasības pieteikums pret /pers. C/ (turpmāk – atbildētāja) par parāda piedziņu.

Prasības pieteikumā norādīts, ka starp prasītāju kā aizdevēju un atbildētāju kā aizņēmēju noslēgts 2007.gada 14.decembra Aizdevuma līgums Nr. 14.12.2007.- /līguma numurs/ (turpmāk - 14.12.2007. Līgums), ar kuru prasītājs aizdeva atbildētājai aizdevumu 37 500 *euro*.

Pie 14.12.2007. Līguma 2008. gada 1. janvārī starp prasītāju un atbildētāju rakstveidā noslēgta papildus vienošanās par 14.12.2007. Līguma aizdevuma termiņu un atmaksas grafiku. Saskaņā ar 2008. gada 1. janvāra vienošanos puses vienojās, ka saistības izpildes termiņš ir 2009. gada 30. janvāris un procentu likme par aizdevuma lietošanu - 80 %.

Prasītājs norādījis, ka no 14.12.2007. Līguma izrietošo saistību kopējā atmaksājamā summa ir 67 500 *euro* (sešdesmit septiņi tūkstoši pieci simti eiro).

Tāpat starp prasītāju kā aizdevēju un atbildētāju kā aizņēmēju 2008. gada 4. augustā noslēgts Aizdevuma līgums Nr. 04.08.2008.-/līguma numurs/ (turpmāk - 04.08.2008. Līgums), ar kuru prasītājs aizdeva atbildētājai aizdevumu 50 000 *euro* apmērā.

Saskaņā ar 04.08.2008. Līguma 4.punktu, noteikts, ka saistības izpildes termiņš ir 2009.gada 1.septembris.

Pie 04.08.2008. Līguma starp prasītāju un atbildētāju rakstveidā noslēgta papildus vienošanās par 04.08.2008. Līguma aizdevuma termiņu un atmaksas grafiku. Saskaņā ar minēto vienošanos puses vienojās, procentu likme par aizdevuma lietošanu - 200 %.

Prasītājs norādījis, ka no 04.08.2008. Līguma izrietošo saistību kopējā atmaksājamā summa ir 150 000 *euro* (simtu piecdesmit tūkstoši eiro).

Saskaņa ar 14.12.2007. Līgumu un 04.08.2008. Līgumu atbildētāja uzņēmusies saistības pret prasītāju par kopējo summu 217 500 *euro*.

Prasītājs norāda, ka 14.12.2007. Līgumā puses vienojās, ka prasītājs izsniedz aizdevumu skaidras naudas formā, 04.08.2008. Līgumā puses vienojās, ka prasītājs izsniedz aizdevumu skaidras naudas formā vai ar pārskaitījumu bankas kontā.

Norādīts, ka prasītājs izvēlējies veikt naudas aizdevumu, to izsniedzot daļēji skaidras naudas formā un daļēji bezskaidras naudas formā, to pārskaitot uz atbildētājas bankas kontu.

Prasītājs atsaucies un citējis Civillikuma 1838. pantu un norādījis, ka nevar pierādīt naudas aizdevuma izsniegšanu skaidras naudas formā, bet viņš kā kreditors ceļ tiesā prasību, kas, cita starpā, tiek pamatota ar bankas maksājuma uzdevumiem.

Prasītājs norāda, ka ar pielikumā pievienotiem maksājuma uzdevumiem pierādīts, ka viņš ir izsniedzis atbildētājai 14.12.2007. Līgumā 04.08.2008. Līgumā noteikto aizdevumu daļā par 74 500 *euro*:

17.12.2007. 12500 *euro* pēc 14.12.2007. līguma;
20.12.2007. 5000 *euro* pēc 14.12.2007. līguma;
18.06.2008. 9000 *euro* pēc 14.12.2007. līguma;
12.07.2008. 3000 *euro* pēc 14.12.2007. līguma;
16.07.2008. 5500 *euro* pēc 14.12.2007. līguma un
04.08.2008. 39500 *euro* pēc 14.12.2007. līguma/04.08.2008. līguma.

Prasītājs norāda, ka Atbildētāja ir veikusi daļēju 14.12.2007. Līguma atmaksu veicot pārskaitījumu uz Prasītāja bankas kontu kopā 27 500 *euro* apmērā.

Prasītājs norāda, ka uz pieteikuma sagatavošanas dienu atbildētājas neizpildītās saistības pret prasītāju ir 47 000 *euro* (četrdesmit septiņi tūkstoši euro) apmērā.

Prasītājs atsaucies un citējis Civillikuma 1587. pantu, Civillikuma 1590. pantu.

Prasītājs savu tiesību aizstāvībai vērsies Rīgas rajona tiesas Zemesgrāmatu nodaļā ar pieteikumu par saistības piespiedu izpildīšanu brīdinājuma kārtībā, samaksājot valsts nodevu 112,42 *euro* apmērā. *Atsaucoties uz Civilprocesa likuma 406.^{8} panta trešo daļu,* un ņemot vērā, ka ar 2017. gada 26. jūnija Rīgas rajona tiesas Zemesgrāmatu nodaļas tiesnese s lēmumu nodibināts fakts, ka valsts nodeva samaksāta, lūdz ieskaitīt iepriekš samaksāto valsts nodevu 112,42 *euro* apmērā šīs prasības celšanai tiesvedības kārtībā.

Prasītājs norāda, ka atbildē uz Rīgas rajona tiesas Zemesgrāmatu nodaļas brīdinājumu atbildētāja maldīgi paskaidrojusi, ka līgumi bijuši fiktīvi, taču ar maksājuma uzdevumiem pierādīts, ka aizdevums tika izsniegts, to pārskaitot uz atbildētājas bankas kontu. Savukārt atbildētāja ar daļēju aizdevuma atmaksu pierāda to, ka 14.12.2007. Līgums un 04.08.2008. Līgums nav fiktīvs un to, ka aizdevums ir saņemts, jo tiek daļēji atmaksāts.

Prasītājs norāda, ka līdz prasības pieteikuma iesniegšanai mediācija netika izmantota, kā arī nepiekrīt turpmākai mediācijas izmantošanai strīda risināšanai ar atbildētāju.

Prasība pamatota uz Civillikuma l587., 1590., 1943.pantu, Civilprocesa likuma 137. panta pirmo daļu, 138. panta pirmās daļas 3. punktu un šī

panta piekto daļu 406.[8]panta trešo daļu, un prasītājs lūdzis tiesu:

1. pieņemt lēmumu par prasības nodrošināšanu, nosakot nodrošinājuma summu 47 000 *euro* apmērā un nodrošināt šādu prasības nodrošinājuma līdzekli:

1.1. ierakstīt prasības nodrošinājuma atzīmi zemesgrāmatā uz nekustamo īpašumu /īpašuma adrese/., kadastra Nr. /numurs A/, Siguldas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr. /numurs B/, nosakot aizliegumu to atsavināt, ieķīlāt, apgrūtināt ar lietu tiesībām.

2. ieskaitīt iepriekš lietā Nr. 3-12/1705 samaksāto valsts nodevu 112,42 *euro* apmērā šīs prasības celšanai tiesvedības kārtībā,

3. piedzīt no /pers. C/ par labu /pers. B/ parādu 47000 *euro* apmērā.

4. piedzīt no /pers. C/ par labu /pers. B/ samaksāto valsts nodevu 1498,97 *euro* un citus ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus,

5. noteikt /pers. B/ tiesības saņemt no /pers. C/ likumiskos 6% gadā no parāda 47000 *euro* neatmaksātās summas līdz sprieduma izpildei,

6. noteikt, ka piedzīto maksājumu samaksa veicama /pers. B/, personas kods /personas kods/, AS "Swedbank" kontā Nr. /konta numurs/.

[2] *Ar 2018.gada 11.janvāra Rīgas rajona tiesas tiesneses lēmumu* apmierināts /pers. B/ pieteikums par prasības nodrošināšanu, un nolemts ierakstīt ķīlas tiesības atzīmi prasības summas 47000,00 *euro* apmērā Rīgas rajona tiesas Zemesgrāmatu nodaļas Siguldas pagasta zemesgrāmatas nodalījumā Nr./numurs B/, /pers. C/, personas kods /personas kods/, piederošajam nekustamajam īpašumam /īpašuma adrese/, kadastra Nr./numurs C/(lietas 42.-45.lapa).

[3] *2018.gada 9.februārī* tiesā saņemts Atbildētājas paskaidrojums par prasības pieteikumu, kurā prasību neatzina pilnā apmērā (lietas 51. - 53.lapa),

[4] *Tiesas sēdē prasītāja pārstāvis* prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un paskaidroja, ka puses vienojušās par aizdevuma līgumu noslēgšanu, kā arī aizdevuma mērķis bijis norādīts aizdevumu līgumos. Neatkarīgi no visāda veida sarunām, pušu vienošanās tikušas fiksētas ar aizdevumu līgumu, kurā viennozīmīgi bijis arī norādīts aizdevuma mērķis – apgrozāmo līdzekļu palielināšana. Atbildētāja vēlējās palielināt savus naudas līdzekļus un arī nekad nav noliegusi, ka viņa šīs aizņemtās naudas summas ir apgrozījusi. Cik veiksmīgi tas esot izdevies, tas neesot prasītāja ziņā. Aizdevuma līgumā norādītie datumi atbilstot aizdevuma līguma noslēgšanas datumiem. Prasītājs naudu atbildētājai esot pārskaitījis uz viņas bankas kontu, gan izsniedzis skaidrā naudā. Nauda esot pārskaitīta uz atbildētājas kontu dažādos datumos. Ņemot vērā to, ka prasītājs varot pierādīt tikai tās aizdotās summas, kuras aizdotas ar pārskaitījumiem caur banku, par tām arī tiekot celta prasība. Atbildētāja daļu no parāda esot atgriezusi, taču daļu parāda nav atgriezusi līdz pat šim brīdim. Parāds sastādot 47000 *euro*. Prasītājs sākotnēji cēlis prasību tiesā bezstrīdus kārtībā, taču atbildētāja parādu neesot atzinusi, tāpēc bijis spiests vērsties tiesā. Atbildētājas iebildumus uzskatot par nepamatotiem, jo prasītājam par atbildētājai aizdoto naudas summu izlietojumu neesot bijis zināms, un šis fakts neatbrīvojot atbildētāju no parāda atdošanas. Prasītājs nelūdz piedzīt nokavējuma procentus.

[5] *Atbildētājas pilnvarotais pārstāvis tiesas sēdē prasību neatzina pilnībā.* Paskaidroja, ka prasībā norādītos Aizdevuma līgumus atbildētāja ar prasītāju ir slēgusi, un nenoliedza, ka naudu no prasītāja prasībā norādītajā apmērā ir atbildētāja ir saņēmusi. Lūdza noklausīties trīs lieciniekus, saistībā ar konkrēto Aizdevuma līgumu noslēgšanas apstākļiem, tas ir, pie kādiem apstākļiem šie darījumi tikuši slēgti, un kam nauda bijusi paredzēta. Norādīja, ka saskaņā ar Civillikuma 1439.panta noteikumiem, esot jāvērtē darījuma saturs. Darījumi esot atzīstami par simulatīviem. Sākotnēji bijusi vienošanās Aizdevuma līgumā par aizdevuma procentiem 6 procenti, bet tad puses noslēgušas vienošanos par milzīgiem procentiem – 200 % gadā. Šī nauda tikusi ņemta no dažādiem avotiem un no daudzām personām, vienam mērķim,- tālāk investēt Vācu valsts kompānijā Energie ar tālāko naudas ieguldīšanu dažādos projektos. Tā esot bijusi investīcija, ko puses uzņēmušās. Puses sapratušas, ka investīcijas paredz milzīgu risku, jo nav zināms, kādā veidā projektu varēs realizēt un pastāvējis risks, ka šo naudu varot arī zaudēt, bet arī pastāvējusi iespēja ļoti labi nopelnīt. Tas arī bija galvenais iemesls, kāpēc šādi līgumi tikuši slēgti, pilnīgi visi vienādi. Sākumā norādīti 6 %, kuri bijuši uzrādīti bankai, bet bankai neesot uzrādītas papildus vienošanās pie Aizdevuma līgumiem, lai neparādītu patiesus apmērus, kādus puses vēlējās iegūt pēc šīs naudas ieguldīšanas kaut kādos projektos.

Uzskata, ka šī situācija norādot uz to, ka pusēm nav bijusi vienkārši vēlme noslēgt Aizdevuma līgumus ar kaut kādu mērķi /pers. C/ ieguldīt. Varot apgalvot un arī liecinieki varēšot pateikt, ka tie, kas devuši naudu cilvēkiem, bijis arī prasītājs, kurš nācis pie atbildētājas, lai viņa naudu ieguldītu projektā. Šeit arī slēpjoties prasītāja negodprātība un tiesas maldināšana, izrietoša no Aizdevuma līguma satura. Naudu, ko prasītājs vienā datumā pārskaitot atbildētājai /pers. C/, kā aizdevumu, esot saņēmis no /pers. D/, ko viņa arī apliecinājusi kā lieciniece. Viņš pat esot piedāvājis naudu investēt ārzemju projektos, un lieciniece prasītājam esot aizdevusi naudu uz šāda paša aizdevumu līguma pamata un šo konkrēto naudu viņš tālāk aizdevis atbildētājai. Tādā veidā prasītājs naudu nodevis šim projektam nevis kā aizdevumu, bet kā savus līdzekļus. Tādejādi uzskata, ka prasītājs ir atzīstams par individuālo komersantu, jo aizdevis naudu vairākām personām, pārsniedzot gada apgrozījumu no saimnieciskās darbības 200 tūkstošus latus vai 284 tūkstoši *euro*.

Uzskata, ka aizdevuma līgumi esot slēgti ar mērķi veikt komercdarbības, un acīmredzams esot prasītāja mērķis nopelnīt naudu, nevis viņu aizdot. Šie darījumi bijuši jāreģistrē un tie bijuši komercdarījumi. Tādejādi uzskata, ka saskaņā ar Komerclikuma 406.pantu attiecībā uz komercdarījumiem, kas šajā gadījumā esot Aizdevuma līgumi, ir noilguši triju gadu laikā. Tātad šie darījumi esot noilguši 2013.gada 1.janvārī un no šī datuma prasītājam prasījuma tiesības esot zudušas.

M o t ī v u d a ļ a

Noklausījusies prasītāja pārstāvja un atbildētājas pārstāvja paskaidrojumus, lieciniekuliecības tiesas sēdē, pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 92.pantu pierādījumi ir ziņas, uz kuru pamata tiesa nosaka tādu faktu esamību vai neesamību, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Civilprocesa likuma 96.panta piektā daļa noteic, ka pusei nav jāpierāda fakti, kurus šajā likumā noteiktajā kārtībā nav apstrīdējusi otra puse.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 190.panta otro daļu, tiesa sprieduma pamato ar apstākļiem, kas nodibināti ar pierādījumiem lietā.

Kā atzīts tiesību doktrīnā, civiltiesiskajā strīdā pusēm ir pretējas intereses un viedokļi un katra puse cenšas pārliecināt tiesu par noteiktu tiesisko attiecību un juridiski nozīmīgu faktu esamību vai neesamību. To var panākt ar pierādījumiem un pierādīšanu *(A.Līcis. Prasības tiesvedība un pierādījumi. Prof. K.Torgāna zinātniskajā redakcijā. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2003, 62.lpp.).*

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 97.pantu, tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota ar vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un dzīvē gūtiem novērojumiem.

Civillikuma 1401.pants noteic, ka saistību tiesības ir tādas tiesības, uz kuru pamata vienai personai – parādniekam – jāizdara par labu otrai – kreditoram – zināma darbība, kam ir mantiska vērtība.

Civillikuma 1402.pants noteic, ka saistību tiesības rodas vai nu no tiesiska darījuma, vai no neatļautas darbības, vai pēc likuma.

Civillikuma 1511.pants noteic, ka līgums plašākā nozīmē ir ikkatra vairāku personu savstarpēja vienošanās par kādu tiesisku attiecību nodibināšanu, pārgrozīšanu vai izbeigšanu. Līgums šaurākā, šeit pieņemtā nozīmē ir vairāku personu savstarpējs ar vienošanos pamatots gribas izteikums, kura mērķis ir nodibināt saistību tiesību (1401.p.).

Saskaņā ar Civillikuma 1934.pantu ar aizdevuma līgumu jāsaprot zināma daudzuma atvietojamu lietu nodošana īpašumā, ar pienākumu atdot

saņemto tādā pašā daudzumā un tādas pašas šķiras un labuma lietās.

Atbilstoši Civillikuma 1935.pantam līgums, ar ko viena puse apsola aizdevumu dot, bet otra to pieņemt, ir spēkā no tā laika, kad līdzēji vienojas savā starpā par aizdodamā daudzuma apmēru.

Lietā nav strīda par to, ka 2007.gada 14.decembrī starp pusēm noslēgts Aizdevuma līgums Nr.14.12.2007.-/līguma numurs/ (turpmāk arī-Līgumi), saskaņā ar kuru atbildētāja saņēmusi no prasītāja aizdevumu 37 500,00 *euro* apmērā, ar aizdevuma termiņu uz vienu gadu (lietas 12. – 13.lapa).

Līguma 4.punkts noteic, ka līguma termiņa tecējums sākas ar nākošā mēneša 1.datumu vai atbilstoši Pielikumam.

Lietā nav strīda par to, ka prasītājs naudas summu nodevis atbildētājai gan skaidrā naudā, kā to paredz Līguma noteikumi, gan arī pārskaitot uz atbildētājas bankas kontu.

Pārskaitījumu uz atbildētājas bankas kontu apliecina lietā esošie maksājuma uzdevumi: 2007.gada 7.decembra Swedbank maksājuma uzdevums par 12500,00 *euro* (lietas 16.lapa); 2007.gada 20.decembra Swedbank maksājuma uzdevums par 5000,00 *euro* (lietas 17.lapa); 2008.gada 18.jūnija Swedbank maksājuma uzdevums par 9000,00 *euro* (lietas 18.lapa); 2008.gada 12.jūlija Swedbank maksājuma uzdevums par 3000,00 *euro;* 2008.gada 15.novembra Swedbank maksājuma uzdevums par 20 000,00 *euro* (lietas 20.lapa), 2008.gada 6.jūlija Swedbank maksājuma uzdevums par 7500,00 *euro* (lietas 21.lapa); 2008.gada 16.jūlija Swedbank maksājuma uzdevums par 55000,00 *euro*(lietas 23.lapa).

Līguma 1.4.punkts noteic, ka aizdevums izmantojams aizņēmēja apgrozāmo līdzekļu palielināšanai (lietas 12.lapa).

Lietā nav strīda arī par to, ka 2008.gada 4.augustā puses noslēgušas Aizdevuma līgumu Nr.04.08.2008.-/līguma numurs/, saskaņā ar kuru atbildētāja no prasītāja saņēmusi aizdevumu 50 000 *euro* apmērā, ar aizdevuma termiņu uz vienu gadu (lietas 14.lapa).

No lietas materiālos esošā 2008.gada 4.augusta Swedbank maksājuma uzdevuma redzams, ka prasītājs pārskaitījis atbildētājai 39 500,00 *euro*, maksājuma mērķī norādot – pārskaitījums saskaņā ar aizdevuma līgumu (lietas 22.lapa).

Lietā nav strīda par to, ka atbildētāja atmaksājusi prasītājam 27 500 *euro*, saskaņā ar Aizdevuma līgumu Nr./numurs/

No prasītājas rakstveida paskaidrojumiem un tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka prasība netiek atzīta un lietā ir strīds par to, ka atbildētājas ieskatā prasītājs ir veicis komercdarbību, kādēļ darījumiem ir iestājies noilgums, kā arī to, ka pušu patiesā griba bijusi investīciju ieguldījums lielā projektā ar labu iespēju nopelnīt. Atbildētājas ieskatā Aizdevuma līgumi bijuši pēc savas būtības simulatīvi, jo ar Aizdevuma līgumiem saņemtos naudas līdzekļus bijis mērķis ieguldīt ārzemju kompānijā, lai par investīciju ieguldījumu saņemtu augstus peļņas procentus. Faktiski tie bijuši investīciju līgumi. Līgumu ar Vācijas kompāniju slēdzis /pers. H/, kurš ieguldījis projektā 1 000 000 *euro*. Visi līdzekļi, kurus prasītājs aizdevis atbildētājai, esot daļa no šīs summas, kādēļ atbildētāja prasītājam nav parādā naudas līdzekļus.

Minēto apgalvojumu pamatotībai atbildētāja tiesas sēdē lūdza noklausīties lieciniekus.

Tiesas sēdē no atbildētājas pieaicināto liecinieku /pers. D/, /pers. I/ un /pers. H/ liecībām izriet, ka viņi nav piedalījušies Aizdevuma līgumu slēgšanā starp prasītāju un atbildētāju. Nezinot par kādām summām un kad Aizdevuma līgumi starp prasītāju un atbildētāju slēgti. Liecināja, ka prasītājs /pers. B/ slēdzis līgumus ar vairākām personām, ne tikai investīciju nolūkā, bet arī lai gūtu peļņu. Par to bijuši lietas kursā, jo paši piedalījušies investīcijās. Līgumi slēgti, lai ieguldītu naudu investīciju projektos ārzemēs. Visi esot apzinājušies ieguldījumu riskus, apsvēruši slēgto līgumu saturu, un tieši izvērtējuši, ka līgumi slēdzami kā aizdevuma līgumi. Tas bijis brīvprātīgs pasākums, tā bijusi līgumslēdzēju pašu brīva izvēle un vēlme labi nopelnīt. Visiem bijis izskaidrots, kur nauda aiziešot un kā tā pelnīs, paredzamā peļņa un kas no tā visa sagaidāms. Zinot, ka visiem bijuši standarta līgumi un pielikumi par procentiem. Pielikumi bijuši domāti pašiem zināšanai. Arī viņiem prasītājs esot aizdevis naudu, peļņas gūšanai. Faktiski tie esot bijuši investīciju līgumi, kuri tikuši noformēti kā aizdevuma līgumi. Noformēti kā aizdevuma līgumi tāpēc, lai nevienam nerastos aizdomas par naudas izcelsmi, un, ja izdotos nopelnīt, tad arī skatītos, kā pareizi tos būtu jāparāda.

Tiesa atzīst, ka liecinieku liecības uz lietā esošo strīdus priekšmetu nav attiecināmas, jo liecinieki nav bijuši strīdus darījuma puses un par apstākļiem pie kādiem pušu starpā noslēgti līgumi, liecināt nevarēja, jo to slēgšanas brīdī klāt nav bijuši.

Lieciniekiapliecināja, ka paši ir slēguši līdzīgus aizdevuma līgumus, to, ka naudu, tai skaitā, aizdevis arī prasītājs. Naudu vēlējušies ieguldīt investīciju projektā ārzemēs, lai gūtu peļņu, bet tas nav izdevies, kā arī apzinājušies, ka pastāv riski.

No atbildētājas pilnvarotās personas paskaidrojumiem, kopsakarā ar liecinieku liecībām nepārprotami izriet, ka, slēdzot Aizdevuma līgumus, puses ir apzinājušās, sapratušas un tieši vēlējušās slēgt šāda satura darījumus.

Pie tam puses ar saviem parakstiem uz Aizdevuma līgumiem ir apliecinājušas savu gribu saistīties konkrētajā darījumā. Puses, slēdzot Aizdevuma līgumus tajos pašas ir apliecinājušas, ka līgumus slēdz bez viltus, maldības un spaidiem, kā arī neviena nepiespiestas, ka ir rīcībspējīgas un apzinās savas darbības juridisko nozīmi un sekas, ar saistošu spēku kā līgumslēdzējiem (lietas 12., 14.lapa).

Ņemot vērā iepriekš minēto un Civillikuma 1431.panta nosacījumus, tiesa atzīst, ka atbildētāja, parakstot strīdus Aizdevuma līgumus, ir piekritusi tā nosacījumiem un apzinājusies Līgumu noslēgšanas sekas, proti, noteiktā termiņā atmaksāt viņai izsniegto aizdevumu, kā arī apliecinājusi, ka minētie Līgumi noslēgti bez maldības.

Tiesa secina, ka Aizdevuma līgumos skaidri ir izteikta pušu patiesā griba.

Lai gan atbildētāja norādījusi, ka strīdus līgumi uzskatāmi par simulatīviem, tajā pat laikā viņa šos līgumus likumā noteiktā kārtībā nav apstrīdējusi, bet sākotnēji bija iesniegusi pretprasību par to atzīšanu par simulatīviem, nelūdzot tos atzīt par spēkā neesošiem.

No lietā iesniegtajiem pierādījumiem, tiesa konstatē, ka Aizdevuma līgumi ir atzīstami par tiesīgi noslēgtiem un saistošiem abām līgumslēdzējpusēm, līdzējiem izteicot savu gribu brīvi, proti, bez maldības, viltus vai spaidiem un, ka darījuma tekstā lietoto vārdu nozīme nav divējādi saprotama.

Tiesa, pamatojoties uz tiesvedības gaitā lietā noskaidrotajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, secina, ka ar aizdevumu saņemtos naudas līdzekļus, atbildētāja ir vēlējusies izmantot, ieguldot tos investīcijās, bet naudas līdzekļi tur pazaudēti. Savukārt prasītāja nodoms bija tikai un vienīgi aizdot naudu atbildētājai, nevis ieguldīt to kādā investīciju projektā.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa, atbildētājas argumentu par to, ka noslēgtie Aizdevuma līgumi atzīstami par simulatīviem, jo patiesais civiltiesiskā darījuma priekšmets bijis investīciju līgumi ārvalstu tirgos, kuru būtība esot ieguldītāju pašrisks, atzīst par kļūdainu un nepamatotu.

Tiesa papildus attiecībā uz šo argumentu norāda sekojošo.

Civillikuma 1439.pants noteic, kad darījums ir gan nopietni gribēts, bet apslēpts aiz kāda cita darījuma, tad pirmais ir spēkā, ja vien ar to nav bijis nolūka pievilt trešo personu vai vispār izdarīt kaut ko prettiesīgu; bet otrs, tikai izskata pēc noslēgtais darījums, paliek spēkā tikai tiktāl, ciktāl tas izrādās par vajadzīgu pirmā uzturēšanai spēkā.

Tiesību doktrīnā ir izteikts viedoklis: "Civillikuma 1439.pantā [..] apskatīti gadījumi, kad formāli pastāv divi atšķirīgi gribas izpaudumi: viens nopietni gribēts darījums ir aizslēpts aiz cita. [..] Tātad simulatīva darījuma noteikumi "pāriet" uz faktiski gribēto tiktāl, ciktāl tas vajadzīgs, lai pēdējo vispār atzītu par pietiekami konkrētu un uzturētu spēkā" (sk. *Latvijas Republikas Civillikuma komentāri. Saistību tiesības.(1401.-2400.pants). Sagatavojis autoru kolektīvs prof. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: 1998, 44.lpp.).*

"Simulatīvi darījumi tiek noslēgti, lai slēptu no trešajām personām simulatīvā darījuma dalībnieku tiesisko attiecību patieso raksturu" (sk. *Balodis K. Ievads civiltiesībās, Rīga: Apgāds Zvaigzne ABC, 2007, 249.lpp.*).

Tādējādi par simulatīvu kvalificējams tāds darījums, aiz kura apslēpts cits – līdzēju patiesi gribētais un likumā regulētais – līguma tips. Šis gribētais

līgums paliek spēkā, ja vien tas nav noslēgts ar mērķi pievilt trešo personu vai apiet likumu.

Lai atzītu darījumu par simulatīvu, primāri nepieciešams konstatēt, kādu citu līgumu puses vēlējušās un aizslēpušas aiz faktiski noslēgtā līguma.

Kā jau iepriekš šajā spriedumā tiesa ir noskaidrojusi un atzinusi, tad puses ir noslēgušas divus darījumus-Aizdevuma līgumus, brīvi izteicot savu gribu un apzinoties darījumu raksturu, kas neskar trešo personu intereses. Līdz ar to, tiesa norāda, ka pušu noslēgtie Aizdevuma līgumi nevar būt tikt uzskatāmi par simulatīviem.

Attiecībā par atbildētājas pilnvarotā pārstāvja norādīto, ka saskaņā ar Komerclikuma 406.pantā norādīto, no Aizdevuma līgumiem izrietošajām saistībām ir iestājies noilgums, tiesa norāda, ka prasītājs nav atzīstams par komersantu.

Atbilstoši Civillikuma 1425.pantam, katra saistība jāizpilda pilnā apmērā, un nevienu nevar piespiest apmierināties tikai ar kādas saistības daļas izpildījumu [..].

Civillikuma 1590.pants noteic, ka katrai pusei ir pret otru prasības tiesība par līguma izpildīšanu [..].

Civillikuma 1843.pants noteic, ja kāds samaksā tikai daļu no sava parāda, tad viņa maksājumu vispirms ieskaita vēl nenomaksātos procentos, pēc tam kapitāla dzēšanai un tikai pēc tam līgumsoda dzēšanai.

Saskaņā ar Civillikuma 1943.pantu aizņēmējam jāatdod tāda pati summa vai tāds pats daudzums, kādu viņš saņēmis.

Saskaņā ar Civillikuma 1587.pantu līdzējiem ir pienākums izpildīt apsolīto, un ne darījuma sevišķais smagums, ne arī vēlāk radušās izpildīšanas grūtības nedod vienai pusei tiesību atkāpties no līguma, kaut arī atlīdzinot otrai zaudējumus.

Civillikuma 1838.pants noteic, ka tas, ka samaksa izdarīta, jāpierāda tam, kas to apgalvo. Pierādīt samaksu var ar visiem atļautiem pierādījuma līdzekļiem, bet sevišķi ar rakstisku apliecinājumu jeb kvīti; samaksas saņēmējs nedrīkst atteikties to izdot parādniekam.

Tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem rakstveida pierādījumiem apstiprinās fakts, ka atbildētāja ir nodibinājusi saistības, ko nav pildījusi noteiktajā termiņā un apmērā, un lietā nav strīda, ka prasītājs naudas summu prasībā norādītajā apmērā ir pārskaitījis uz atbildētājas bankas kontu un viņa šo naudu ir saņēmusi, kā arī daļu no aizdotās naudas summas ir atmaksājusi.

Tiesa atzīst, ka lietā nepastāv strīds par aizdevuma summas aprēķinu, jo aprēķinu pareizību atbildētāja nav apstrīdējusi, iebildumus nav cēlusi, tādējādi no atbildētājas par labu prasītājam ir piedzenama aizdevuma pamatsumma 47 000 *euro*, kura nav atgriezta saskaņā ar Aizdevumu līgumiem.

Prasītājs nav cēlis prasību par kavējuma procentu piedziņu.

Tiesa atzīst, ka, atbilstoši Civilprocesa likuma 195.panta nosacījumiem, prasītājam atzīstamas tiesības par laika periodu pēc sprieduma labprātīgās izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt likumiskos 6% gadā no piedzītās, bet nesamaksātās pamatparāda summas 47000,00 *euro*, ievērojot Civillikuma 1763.panta nosacījumus, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmās daļas nosacījumiem, pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītājs, ceļot tiesā prasību, samaksājis valsts nodevu 1386,55 *euro* (lietas 9..lapa), nodevu par prasības nodrošināšanu 235,00 *euro* (lietas 11.lapa) un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 *euro* (lietas 10.lapa).

Tiesa, ievērojot iepriekš minēto, atzīst, ka no atbildētājas prasītāja labā ir pamats piedzīt prasītāja samaksātos tiesas izdevumus: valsts nodevu 1386,55 *euro* par prasību, valsts nodevu 235,00 *euro* par prasības nodrošināšanu un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 *euro*, kopā piedzenot 1624,75 *euro*.

Prasītājs, ceļot tiesā prasību, samaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,20 *euro*. No lietas materiāliem redzams, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi šajā lietā sastāda 3,03 (lietas 2. lapa), līdz ar to lietā nav nesamaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.1 panta nosacījumiem lietā nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – 10 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 8.pantu, 41.panta pirmo daļu, 93.panta pirmo daļu, 96.panta piekto daļu, 97., 190., 193., 195., 204.[1]pantu, tiesa

n o s p r i e d a

prasību apmierināt pilnībā.

Piedzīt no /pers. C/, personas kods /personas kods/, par labu /pers. B/, personas kods /personas kods/, pamatparādu 47000 *euro*, tiesas izdevumus 1624,75 *euro*, pavisam kopā 48624,75 *euro* (četrdesmit astoņi tūkstoši seši simti divdesmit četri *euro* 75 centi).

Noteikt /pers. B/ tiesības par laika periodu no sprieduma labprātīgas izpildes termiņa beigām līdz sprieduma izpildei (izsoles noslēguma dienai) saņemt no /pers. C/ likumiskos procentus (6%gadā) no piedzītās, bet nesamaksātās pamatparāda summas, nosakot, ka procentu pieaugums apstājas, kad vēl nesamaksāto procentu daudzums sasniedzis kapitāla lielumu.

Noteikt /pers. C/termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Noteikt, ka, labprātīgi izpildot spriedumu par parāda piedziņu, nauda iemaksājama kontā AS "Swedbank" /konta numurs/.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 20 (divdesmit) dienu laikā no sprieduma pieejamības Rīgas rajona tiesas kancelejā, tas ir no 2020.gada 20.marta, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas rajona tiesā Siguldā, Šveices ielā 27.

Tiesnese /pers. H/